

NOVADNIEKS

OTRDIEN,
1990. gada 17. jūlija

PREIĻU RAJONA LAIKRAKSTS

Nr. 54 (3088)
Maksā 3 kap.

□ Kā lopbarības sagatavošana soka Kirova kolhozā Lai gan aizvadītajā nedēļā gandrīz nepārtraukti lija, saimniecībā jau uzkrāti vairāk nekā 80 procenti skābsiena un 76 procenti siena. Un tas tāpēc, ka lopbarības sagatavošana šogad netika iekavēta.

Šovasar labi strādā mehanizatori Vitālijs Čaunāns, Juris Zvirbulis, Jānis Pastars, Volfrīds Elsts, Jevgeņijs Krasovskis, Pēteris Letkovskis, šoferi Jānis Mičulis, Vitālijs Pudulis, Pēteris Betlers. Kad bija labs siena laiks, šķūņos rosījās kantora darbinieki.

□ ATTELOS: labākie zaiņās masas vedēji — šoferi Jānis Mičulis, Vitālijs Pudulis un Pēteris Betlers (attēls pa kreisi); mehanizators Jevgeņijs Krasovskis strādā skābsiena blietēšanā (attēls pa labi).

Jāņa Silicka foto

Strādā „Draudzība“

Darbu turpina Līvānu 2. vidusskolas LOTOS vienība «Draudzība». Skolēnus nebaida lietūs un vēja brāzmas. Daudzi no viņiem vāc ārstniecības augus. Aleksandrs Maksimovs no 6. klases jau nodevis celteku lapas. Žāvē māllepēs Jelena Abramova no 7. klases nodeva nedaudz kossas. Septiņklasnieks Andrejs Doropolskis arī vāc celteku lapas, bet Andrejs Jarkins jau žāvē liepu ziedus un vāc piparmētras.

LOTOS vienības «Draudzība» audzinātāja Vasilisa Belousova pateicīga darbu vadītājam no eksperimentālās koka konstrukciju rūpnīcas — Marijai Slujevai un Albīnai Malahovskai.

Uz Naujienu bērnu nama audzēkņiem skolēni nosūtīja grāmatas un rotallietas. 50 rubļus ieskaitīja arhitektūras pieminekļu aizsardzības kontā. Bērnu dārza «Saulīte» lotosnieki remontēja rotaļu laukumu. Vienības zēniem pa prātam bija ekskursijas pa rūpnīcas cehiem.

Apzinīgi un rūpīgi savu darbu veic Andrejs Belousovs, Maksims Černovs, Vjačeslavs Začirinskis, Zigmunds Undrulis.

E. Bojāre (Līvānos)

Preiļu rajona laikrakstam „Novadnieks“ LKP Preiļu rajona komitejai

Atbildot uz LKP Preiļu rajona komitejas vēstuli par V. I. Leņina pieminekļiem Preiļos un Līvānos, paskaidroju:

1. Saskaņā ar pašreiz spēkā esošo Latvijas Republikas likumu «Par vietējo pašvaldību» jautājums par jebkura pieminekļa būvi vai nojaukšanu jāizlemj tikai vietējai padomei.

2. Uzskatu, ka vērtējumu Preiļu rajona un Līvānu pilsētas Tautas deputātu padomju darbībai var dot tikai vēlētaji, kuri demokrātiski, tieši un aizklāti izteica savu gribu vietējo padomju vēlēšanās.

3. Pēdējā laikā atklātībā nodotie fakti par 1939. gada un 1940. gada notikumiem Latvijā vismaz man personīgi liek šaubīties par «Latvijas darbaļaužu sociālistisko izvēli».

4. Zinot, cik Preiļu rajona budžetam izmaksāja V. I. Leņina pieminekļa izgatavošana, uzstādīšana un laukuma labiekārtošana, kā arī to, cik varētu

izmaksāt šī pieminekļa nojaukšana, uzskatu, ka no rajona budžeta labiekārtošanai iedalītie līdzekļi būtu izmantojami citiem mērķiem.

5. Jautājumā par Tautas frontes vietējo līderu rīcību LKP rajona komitejai jāgriežas rajona Tautas frontes Domē.

6. Uzskatu, ka PSRS un LPSR Konstitūciju un pilsoņu tiesību aizsardzības komiteja sakarā ar šī gada 18. marča vēlēšanām un Latvijas Republikas Augstākās Padomes 4. maija Deklarāciju neatbilst pašreizējai likumdošanai un veselajam saprātam.

Vēlu sekmes LKP Preiļu rajona komitejas darbiniekiem latviešu valodas un pareizrakstības apgūšanā. Saņemamā vēstule liecina, ka šajās ziņās rajona komitejai darba būs daudz.

Ar cieņu

A. Čepānis,
PSRS tautas deputāts

Jāmeklē izeja

Kolhozu un padomju saimniecību lopbarības krājumi šovasar nepildās tik ātri, kā mums gribētos. Siena kaltēšanu traucē lietūs. Taču nemaz labāk nav arī ar skābsiena gatavošanu — katastrofāli trūkst polietilēna plēves, ar ko nosegt piepildītās tranšejas.

Situāciju lūdzu komentēt agrorūpnieciskās apvienības «Preiļi» vadošajai speciālistei Irēnai Šaiterei. Lūk, ko viņa teica:

— Pļēvi pie mums ražo tikai Rīgā, taču izejvielas jāieved no Ukrainas, kur, savukārt, ir vienīgais uzņēmums, kas tās piegādā. Rajonam nepieciešamas šīs tonnas. Taču saņemam ļoti maz — tikai sešpadsmit rulonus nedēļā. Vienas bedres noseģšanai vajadzīgi divi ruloni. Un vēl jāņem vērā, ka rajonā ir divdesmit četras saimniecības. Vārdu sakot, bezizeja...

Kamēr augstā priekšniecība republikās līmeni domās, ko darīt, izeja jāmeklē pašiem. Atsauciet atmināto laikus, kad pļēvi vēl neražoja, bet skābbarību zjēmai gan gādāja.

J. Aizkalns

L. Birzniece

Top ārstniecības komplekss

Ar nokavēšanos, lēnām, tomēr Preiļos top ārstniecības komplekss jeb, tautas valodā runājot, jaunā pirts. So objektu ekspluatācijā nodos šoruden. Arstniecības kompleksā būs

liels peldbaseins (25x11 metri), sauna ar mazo peldbaseinu, masāžas kabinets, trenāžieru zāle, speciālas dušas, bufete. Arstniecības kompleksa celtniecība izmaksās 860 tūkstošus

rubļu, neskatot iekārtas. Tā saimnieks — sadzīves pakalpojumu kombināts.

Pēc kinoteātra un viesnīcas ārstniecības komplekss būs trešā arhitektoniski skaistākā celtnie rajona centrā.

Vairākas dienas ir lijš, un uz Vanagiem jau tā neizbraucamais ceļš pavisam izžūdzis. Kolhoza «Vanagi» kantora ēkas priekšā stārkis peļķē veltīgi meklē vārdes. Nedēļas sākums — pirmdiens. Bet saimniecībā valda klusums. Lietus dēļ darbi lopbarības sagādē apstājušies. Pie kantora stāv kolhoza priekšsēdētāja un speciālistu mašīnas, paši ražošanas vadītāji noraižējušies: kas zin, cik ilgi vēl līs, kā tadā laikā sagatavot sienu.

Kolhoza priekšsēdētājs Paulis Onckulis ir noraižējis un nerunīgs.

— Kas gaida jūs un saimniecību turpmāk? — pajautāju.

— Grūtības. Darāmā vesels kalns, — atbild priekšsēdētājs. — Bet darītāju ir maz.

— Vai pietiks spēka un izturības? — Jāpietiek. Jācer, ka ar laiku viss būs labi.

Paulis Onckulis ir vietējais, pabeidzis Latvijas Lauksaimniecības akadēmiju, pēc specialitātes — veterinārārsts. Kad Vanagi pirms gada atdalījās no kolhoza «Dubna», novadnieki Pauli Onckuli lūdza būt par no jauna izveidotā kolhoza priekšsēdētāju. Viņš šim lūgumam piekrita, jo bija dārga dzimtā puse, tās ļaužu turpmākais liktenis.

Grūti iet priekšsēdētājam, grūti — visiem vanadziesiem, jo saimniekošana jāsāk gandrīz no sākuma. Taču šejieniešiem ir labs noskaņojums un cerība. Un tas ir galvenais.

Vanagos bija neliels, bet ekonomiski spēcīgs kolhozs «Vientība». Astonēsmīto gadu

vidū Latvijā sākās gigantomanija — kolhozu apvienošana. 1978. gada pavasarī «Vientība» saradoja ar ekonomiski vājo «Arāju». Tapa kolhozs «Dubna» — neparocīgs, izstiepts, grūti pārvaldāms. Tiesa, vanadziesi šādai apvienošanai nebija ar mieru, taču viņu domas neņēma vērā.

Vanagos, klusajā ciemā

Šī apvienošana izjauc gadu gaitā ierasto Vanagu puses ļaužu dzīvi. Daļa no viņiem pameta dzimto pusi un tēva mājas, vārdu sakot, no lielā kolhoza aizmuka. Vanagos apstāta sabiedriskā dzīve, kļuva pavisam klusi.

Tas ilgā 11 gadus. Līdz pagājušovasar šejienieši atguva savas tiesības. Vanagos atdzima kolhozs.

Šī atdzimšana ir smaga, perspektīva — grūti saredzama. Jo maz ir, kas kolhozā strādā. Ar mehanizatoriem vēl būtu kā būtu, bet slaucējas — deficīts. Bet visu vērtību radītājs ir cilvēks. Arī kolhozā. Atdzimšanas grūtības ir lielas. Vai tās vanadziesiem būs pārvaramas?

Cerēsim uz to labāko. Šopavas kolhozs «Vanagi» apsējās normāli, druvās briest laba raža. Neskatoties uz lietaino laiku, normāli

rit arī lopbarības sagāde. Izslaukumi — arī normas robežās. Cilvēki cenšas. Viņiem ir ticība nākotnei. Bet tādu ražošanas līmeni, kāds bija bijušajā kolhozā «Vientība», tik drīz vis nesasniegt un vai vispār to varēs sasniegt. Atcerēsimies, kādā bija «Vientība». Ekonomiski stīps un stabils kolhozs. Bija

bankā nauda, klētis — maize, kūtiņi — lopi ar augstiem izslaukumiem un dzīvsvāra pieaugumiem. Graudaugu ražība «Vientība» tuvojās 30 centneriem no hektāra, izslaukums vidēji no katras govys — virs 4000 kilogramiem piena gadā. Lopbarības sagādē «Vientība» vienu gadu pat ierindojās otrajā vietā republikā, tūlīt aiz slavenā Dobeles kolhoza «Tērvete». Kaudzēs uz lauka ar ventilatoriem bija izžāvēts vairāk nekā 1000 tonnu ābolīna siena. Lopiem ziemā varēja izbarot dienā pudu un vairāk pirmšķirīgas rupjās lopbarības. Bija piens, bija gaļa. Bija kolhozam naudas ienākumi. Bija ko maksāt kolhozniekiem par darbu. Valdīja turība.

Tagad — atdzimšana. No kā tā atkarīga? Vispirms no kolhoza vadības. Cik gudra, tālredzīga, saimnieciska, elastīga tā būs? Cik autoritatīva? Tad — no cilvēku darba, goda-

prāta, pacietības. Darba tikums — galvenais. Taču kolhoza vadībai to jāprot leivirzīt pareizā gultnē.

Priekšsēdētājam Paulim Onckulim ir nodoms būvēties. Paaicināti celtnieki no malas. Tas prasīs naudu, ar kuru kolhozam, protams, ir knapi. Skaidrs, ka jāizbūvē kolhoza valdes ēka, jo līdzšinējā dzīvojamajā mājā kantorim ir par šauru.

Taču celtniecība ir līdzekļu izmantošanas pastāvī dāļa. Jo celtnes neražo, rada tikai apstākļus, un tie jāizmanto ļoti maksimāli. Tikai tad būs vajadzīgā atdeve.

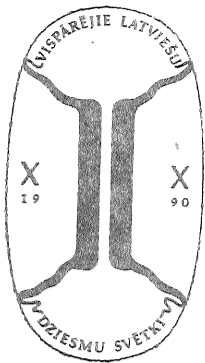
Kolhozā «Vanagi» normas robežās ir vecās uzceltās saimniecības ēkas: lopu novietnes, graudu noliktavas, mehāniskās darbnīcas. Agrāk uzceltais tikai labāk jāizmanto, jāsavēd kārtībā. Tagad trūkst šīfera. Bet šajā nabadzības laikā jumtu remontam var izmantot arī skaidas. Meži kolhozā (arī apses skaidām) taču ir. Un šī rezerve noteikti būtu jāliek lietā.

Atdzimšana. Vanagu ļaudīm tā nav viegla. Bet ar gadiem grūtības ir pārvaramas. Viss atkarīgs no pašiem.

Vanagi — cems tālu no satiksmes magistralēm, no rajona centra. Nomajs un kluss. Bet dzīve te nedrīkst būt klusa. Tai ir jāvird, jāpulsē, kā tas bija agrāk.

Vanagi nedrīkst būt nomale. Nedrīkst būt atšķirti no ārpusaules. To prasa šis — atmodas laiks, Latvijas neatkarība.

Jānis Gurgons

"DZIESMA. TAUTA. LATVIJA

Aiz mugurās spārnotā nedēļa ar svina pielietajām kājām. Dziesmotā nedēļa Rīgā, Latvijā. Gandrīz septiņi simti rajona dziedātāju, dejotāju un muzikantu kopā ar pārējo rajonu pašdarbniekiem veidoja vienoto kopkori, kuru saucam par Dziesmoto Latviju. Vēl nebijušos augstumos to šoreiz pacēla klaida latviešu līdzbūšana.

«Sasauc dziesma kopā mūs visus» — šie kādreiz teiktie Andreja Egliša vārdi šajās dienās veidoja Vienoto Latviju. Mēdz teikt, ka dzīve sastāv no tiem mirkliem, kurus cilvēks patiesi dzīvo. Un šī nedēļa bija mūsu dziesmas, mūsu cerības, mūsu dzīvības nedēļa. Tā ļāva mums apzināties un izprast, ka visā pasaulē mēs esam tikai viena tauta.

I Eiropas latviešu dziesmu svētkos Hannoverā 1964. gadā Jānis Andrupis sacīja: «...Tiek teikts, ka ar dziesmām vien mēs Latviju neatgūsim. Tas tiesa, bet bez dziesmām vēl mazāk cerību to atgūt. Dziesma kā katras kultūras vērtība ir dzīva gara liecinājums. Un tikai tā tauta, kas dzīva savā mākslā, mūzikā, rakstniecībā un zinātnē, var cerēt pastāvēt šai laikmetā, kurā raķetes un kodolieroči tomēr neizskir visu.»

Apzināties sevi kā vienu veselu, kā vienotu latviešu tautu mums palīdzēja gan sadziedāšanās Rīgas ielās un laukumos, gan

viesu uzņemšana Brīvdabas muzeja Latgāliešu sētā, gan balsis lokot lielajā kopkorī.

Darba un dailes piesātinātā un pārsātinātā nedēļa mums visiem sākās Līvānos ar svinīgu izvadīšanu. Tā turpinājās ar mitināšanos Dārziņskolā un Tehniskās Universitātes kopmītnē Kipsalā (nesalīdzināmi labāki sadzīves apstākļi kā iepriekšējās reizēs). Lai gan šeit miegam tika atvēlētas tikai dažas stundas. Jo mēģinājumi ilga no agrā rīta līdz vēlam vakaram, bet tostarp vēl bija jāpagūst arī paēst, lai pietiktu spēka rītdienai. Un kur nu vēl neskaitāmās speciāli Dziesmu svētkiem sagatavotās izstādes, daudzie koncerti un tikšanās. Un tomēr. Tomēr bija jāpagūst katrā brīvajā brīdī (cik nu to bija) redzēt, dzirdēt, iepazīt.

Tad nāca lielle gandarījuma

brīži — svētku koncerti: «Es mācēju sadancot ar visiem novadiem», «Spēle, spēlmani, es iešu dancot», «Liktendziesma», «Tautasdziesma» un «Dzīvības dziesma». Piedaloties šajos koncertos, katram svētku dalībniekam oie nāca reiz brīdis, kad acis rie sās asaras, Dzīvais savilnojuņa, pārdzīvojuma, gandarījuma mirklis. Katram savs un neviltois. Un turpat vai visiem reizē noslēguma koncertā, kad skanēja Lūcijas Garūtas «Mūsu Tēvs debesīs» un tautas lūgšana «Dievs, svētī Latviju!». Neatkārtojams un vēl nebijis pārdzīvojuma brīdis mūsu dzīvē. Vienotības apziņu nesošais brīdis Svētmirkļis.

Šajos svētkos pirmoreiz sarkanbaltsarkanais karogs estrādē virs mums, vairāki arī klausītāju un dziedātāju rindās. Pirmo reizi skanēja pasaules latviešu kopkoris. Pirmo reizi programā tika ierīti un orātam tikamas dziesmas. Pirmo reizi tika veletu virsdiriģenti. Pirmo reizi arī daudzi skatītāji tautas terpos. Šajos svētkos vēl daudzas lietas bija pirmo reizi. Arī kooperatori.

Un tikai vēlāk nāca apzināšanās, ka esi bijis neizsakāma skāstuma līdzgaitnieks. Šī atziņa, acimredzot, arī palīdz mūsu pašdarbniekiem, pieciešot dažādas trūkumus un negādījumus, saglabāt sevi gara gaismā, no vieniem svētkiem līdz otriem.

Kā dziedāja, dejota, muzicēja prieliēši Rīgā, varesiet pārlicināties Dziesmu svētku atskanu koncertā Priēlīs 22. jūlijā. Mūsējiem palīdzēs, Tautas koris «Rīga» un «Teiksmā» — vieskollektīvs no Amerikas Savienotajam Valstīm.

Voļdemārs Romanovskis
Jāņa Silicka foto

● Brīvdabas muzeja Latgāliešu sētā muzicē mūsu rajona folkloras ansamblis «Silava».

● Galēnu jauniešu deju kolektīvs (vadītāja Dina Staskeviča) ar savu svētku karogu.

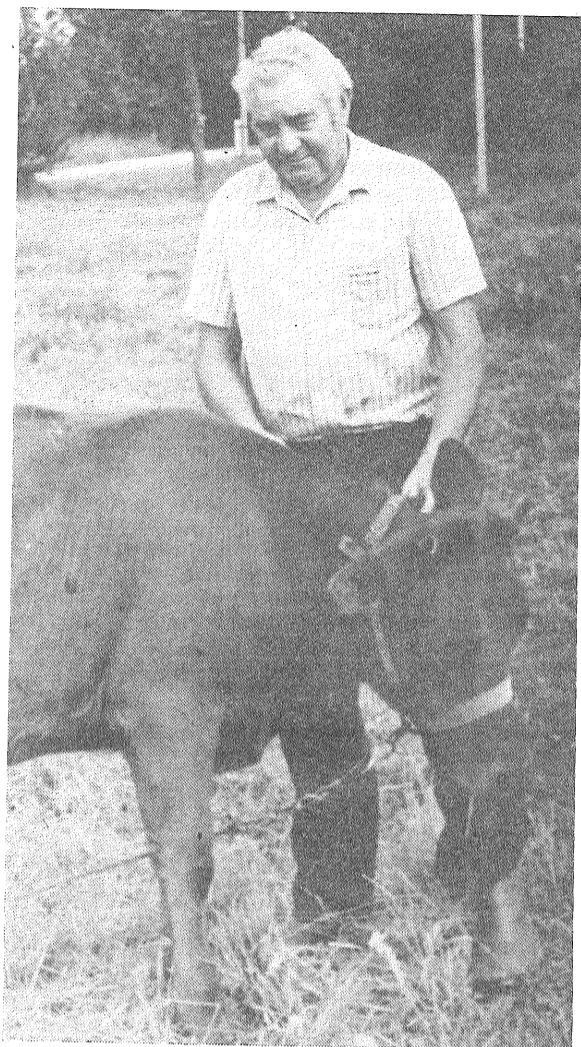

● Grupa mūsu rajona koristu neilgi pirms svētku koncerta.

● Vai Ziemeļamerikas latviešu vīru kora «Kalējs» dirigentam Ernestam Brusubārdim III garšos mūsu kanepes?

Zemnieks paliek zemnieks

Alberts Vaivods lielāko daļu sava mūža nostrādājis par kolhoza «Vārķava» priekšsēdētāju. Tagad viņš pensijā. Bet kā lai zemnieks dzīvo bez darba? Tas nav iespējams.

Bijušais priekšsēdētājs nodarbošanos ir atradis. Viņš audzē lopus un, kā agrāk teica, sekmīgi pilda pārtikas programmu.

Ar kolhozu «Vārķava» noslēgts līgums par gaļas ražošanu. Pagājušajā gadā Alberts Vaivods nobaroja 16 bekonus un 3 bullus, kopā iedzīvotāju galdam deva 3,2 tonnas gaļas. No divām slaucamajām govīm valstij piegādāja pāri par 6 tonnām piena.

Sogad Alberta Vaivoda personīgajā kūti barojas 20 bekonī. To «ēdienkartē» galvenokārt ekselēta zāle un vājpiens. Bet puscūci svarā pieņemas labi. Ir divi bullēni. Tos saimnieks apņēmis, nobarot viirs 500 kilogramiem katru.

Alberts Vaivods sācis rūpēties arī par piena lopu ganāmpulka atjaunošanu. Viņš audzē sešas Latvijas brūnās šķirnes telītes.

Jā, zemnieks paliek zemnieks.

Jānis Gurgons

Jāņa Silicka foto

Apvienība „Ražība” — laukiem

Pakalpojumi jaunsaimniekiem

- Zemnieku saimniecības mūsu republikā vēl ir pavisam jaunas. Un tikai retā var lepoties ar ekonomisku un finansiālu stabilitāti, ar labiem ceļiem, mēslotiem laukiem un kārtīgu tehniku. Lielu lieldarbu veidam no tā pagaidām ir pats knapakais. Un tāpēc ļoti, ļoti vajadzīga palīdzība no malas. Izmēģināt, ka ne ar vārdiem, bet ar darbiem tālāk var nākt apvienības «Ražība» ļaudis. Par to, ko viņi veikusi un kādus pakalpojumus piedāvā jaunsaimniekiem, stāsta apvienības priekšsēdētājs IVANS ZILINS.

Katra kārtīga lauku saimniecība laikam gan sākas ar labu, ne tikai vasarās, bet arī ziemās un šķidoņa laikā izbraucamu ceļu. Vai jūsu organizācijas ceļu būvēšanā var nākt palīdzība?

— Protams, mēs varam. Un būvējam jau pagājušajā gadā. Nupat praktiski beidzām 3,2 kilometrus garu posmu Mazkurši — Vilkapi kolhoza «Vanaži» līdz jaunsaimniecībai Aloja Volonta mājām. Ceļa kopēja tāmes vērtība 59 tūkstoši rubļu. Vēl ir palikuši divarpus tūkstoši rubļu un darbs četrām piecām dienām, kad ceļš nosēdīsies. Maltā nodevām ekspluatācijā 600 metru ceļa gabalu līdz Pētera Brakovska mājām kolhoza «Dubna» teritorijā. Šie ceļi, protams, tapa no rajona budžeta līdzekļiem, jo jaunsaimnieki mums pagaidām tādas summas nevar samaksāt.

Būvējam ceļus arī kolhoziem — pagājušajā gadā Raiņa kop-saimniecībā un kolhoza «Nākotne». Sogad strādājam «Zelta vārpā», līdz 1. oktobrim jānodod trīs kilometri par tāmes vērtību 64 tūkstoši rubļu.

Viss jau būtu labi, tas mums ir peļņas darbs, taču lieli sarežģījumi ar grants karjeriem. Īpaši grūti klājas Vanažu pusē, kolhozos «Dubna», «Nākotne», grants jāved tālu. Cita lieta ir

Turkos vai Aglonā, kur būvma-terijāla pietiek.

— Sogad zemniekiem aktuāla ir zāles pļaušana. Vai varat izpalīdzēt?

— Plaut mēs varam, ir gan tehnika, gan mehanizatori, kas to prot, taču... nav kārtīgas pļaujmašīnas. Jāatzīst gan, ka šis darbs mums nav īpaši izdevīgs, jo jaunsaimniekiem bieži vien iedota ne tā labākā kolhoza zeme. Pļavas ir samērā purvainas, cīņainas.

— Ar ko vēl varat pakalpot?

— Ar to, ka labprāt izvēsim uz laukiem organisko mēslu jomu. Jaunsaimniekam Arkādi- jam Višņevskim, piemēram, ne tikai izvedām uz lauka spropeli un kūdru, bet arī nokultivējam un aparām.

Gribu pievērst laucinieku uzmanību spropelim — vērtīgam mēslojumam, ko iegūstam Susta ezerā. Viena tonna šāda mēslojuma maksā 5,4 rubļus. Kad nav kūtmēsli, tā ir izeja.

Varam palīdzēt arī gadījumos, kad nav vajadzīgās tehnikas, lai kokmateriālus no meža uz zāgētavu aizgādātu. Tādu pakalpojumu sniedzām Donātam Rožānam no Lenina kolhoza.

Pēc agrorūpnieciskās apvienības «Preiļi» sadales vedām uz laukiem minerālmēslojumu. Jebkuram interesentam varam apart dāzu. Mums šim nolūkam ik pavasari un rudenī izbrīvēti divi traktori, šopavasār bija ap simts pasūtījumu. Dodam transportu dažādu kravu atvešanai no rūpniecām vai noliktavām.

Gan pagājušajā gadā, gan šī gada pirmo sešu mēnešu plāna uzdevumu sadzīves pakalpojumu sniegšanā rajona iedzīvotājiem sekmīgi izpildījām.

O, jā, vēl varam veikt gāzes un elektrometināšanas uzdevumus. Ja pasūtītājam ir sava materiāls, varam izrakt aku, varam iegūt kūdru pakaišiem.

— Piedāvāto pakalpojumu klāsts jums ir pietiekami plašs. Vai viss iet gludi?

— Protams, ka nē. Kaut gan esam panākuši zināmu stabilitāti. Pērnā gadu vēl noslēdzām ar nelielu mīnusu, taču šī gada pirmo ceturksni, kā arī visu pus-gadu jau strādājam ar peļņu. Cilvēki sāk just perspektīvu, jo pamazām būvējam dzīvokļus. Patlaban pēc lietuviešu projekta top trīs viendzīvokļu mājas, vienu no tām nodosim jau šogad. Būs dzīvokļi arī daudzstāvu mājās. Rinda mūsu organizācijā vairs nav liela.

Sakarā ar jaunās bāzes nodošanu uzlabojušies mūsu strādnieku darba apstākļi. Tehniku tagad vairāk remontējam paši savās darbnīcās un mazāk dor-dam uz «Lauktehniku», ietaupās līdzekļi. Cilvēki sāka saņemt prēmijas un priecājas par to.

Taču grūtību ir pietiekami. Viens no galvenajiem sarežģījumiem ir tas, ka gadu no gada samazinās jaunās tehnikas daudzums. Sogad, piemēram, iedalīti tikai divi jauni traktori: T-150K un MTZ-80, kā arī viena speciāla mašīna augu aizsardzībai (tā ir samērā progresīva un aizvieto trīs traktorus). Taču jānoraksta katru gadu vismaz sešas vai astoņas tehnikas vienības. Mēs, protams, to nedarām, bet lāpām, remontējam un strādājam. Vis-pār — mokāmiēs.

Ļoti grūti ar rezerves daļām, īpaši ar ekskavatoriem, jo republikā tādas nerāz, bet Leniņ-grādas un Kalniņas rūpniecā nedod.

Neveļas ar tirdzniecības pakalpojumiem. Maz šogad saņē-mām minerālmēslojumu, rūpni-cas aizbūdinās, ka neesot vago-nu. Trūka arī ap 120 tonnu šķidrā kompleksā mēslojuma. Esam iesākuši svaru rekonstruk-ciju. Pabeigts projekts minerāl-mēslo moliņtāvas pārbūvei. Tur varēs braukt iekšā vagonā, iz-krausana būs vieglāka

— Nu tad — labu jums veik-smi! Un paldies par sarunu!

Intervēja Lidijs Kirillova

Kas interesants gaidāms Jaunatnes organizācijas komitejas dzīvē? JOK priekšsēdētāja vietnieks M. Riekstiņš pastāstīja: «Pašlaik JOK apvieno 23 organizācijas, centrus, firmas un kus-tības. Mums jau ir un turpinā veido-ties kontakti ar vairākām Rietumu valstu jaunatnes organizācijām. Jū-lijā un augustā no Madrides muni-cipalitātes ieradīsies apmēram 200 studentu. Viņus uzņems mūsu JOK

un «Sputnik» darbinieki. Vēlāk dau-dziem Latvijas studentiem būs ie-spēja aizbraukt uz Spāniju. Gada svarīgākais notikums būs novembrī, kad domājam pie mums Latvijā sarīkot Eiropas valstu jau-niešu organizāciju oficiālu konfe-renci.

Zigurds Fogels, LETA korespondents

Viedoklis

Mītiņu atceroties

Šī gada 2. jūlijā laukumā pie rajona Izpildkomitejas pēc PSKP filiāles rajona aktīvistu iniciatīvas bija organizēts mītiņš, lai aizstāvētu V. I. Leņinu un viņa idejiski teorētisko mantojumu. Mītiņa vietā bija ieradusies apmēram 180 — 200 cilvēku, kuru lielākā daļa, kā man liekas, atnāca ziņkāres dziļi, jo šāda veida pasākums mūsu rajonā laikam gan notika pirmoreiz.

Mītiņa nobeigumā tika pieņemts aicinājums, par kuru netika nobal-sots, jo, kā uzskatīja pašreizējais LKP rajona organizācijas līderis P. Vartminkis, aicinājuma pieņemšanai pilnīgi pietiek to applausu, kas atskanēja pēc aicinājuma nolaišanās. Taču jāpiezīmē, ka no visa ļaužu pulka, kas atradās laukumā, applaudēja apmēram 50 — 70 cilvēki. Ko domāja pārējie, nav zināms.

Visu mītiņa norisi varētu izteikt vienā teikumā: «Jāizstāv cilvēces ģenījs, cilvēcīgākais no cilvēcīgākajiem, kā arī viņa idejiskais manto-jums.»

Šī doma un visa mītiņa gaita, gribot negribot, atsauc man atmiņā rindas no kādas laikrakstā «Pravda» (18.01.88.) publicētās vēstules: «Mū-su paaudze (...) tāpat kā daudzas citas paaudzes, uz-auga sociālismā un bez ticības dievam. Mūsu dievs, ja tā var sacīt, bija sociālisms, tā ide-āli, visa vecāku, skolas un sabiedriskā audzināšana bal-stījās uz ticību šiem ide-āliem.»

Varētu teikt: ja sociālisms bija dievs, tad Lenins — tā pravietis vai pat šī dieva tēvs. Šāda attieksme vēl šo-dien manifestējas mauzolejā un munifikācijas faktā, pie-mineklos, kas pēc savām fun-kcijām, trafaretā izpildījuma un novietojuma (pilsētu cen-tros) atgādina elktelus, por-tretos, kuri pieļīdzināti svēt-bildēm, kopotos rakstos, ku-rus citē kā svētos rakstus, un citās parādībās. Vai tāda at-tieksme ir normāla 20. gad-simta beigās? Vai tā neaiž-skar mūsu pašcienu un paša aizgājēja piemiņu? Glorifika-cija, dievināšana ir līķības formas, bet līķība ir necie-nas izrādīšana. Tā vien grī-bētos mītiņa dalībniekiem uzdot jautājumu: «Vai nebūtu laiks izbeigt necienu pret Lenina piemiņu un skatīt vi-nu kā cilvēku — visā pret-runīgumā, reālajā dzīvenumā, kā arī — trūkumos un kļū-dās?»

Lenins, bez šaubām, bija fanātisks, savas idejas vergs, kas daudziem tūkstošiem cil-vēku nesa ciešanas un mokas. Lūk, daži fragmenti no do-kumentiem, kurus savā laikā narakstījis Lenins un kurus līdz šim centās nepieminēt vai pat vispār slēpa no mūsu sabiedrības:

«...Ie, kas vainīgi Republikas mo-nopolam pakļauto pārtikas produk-tu pārdošanā (tam pašam mono-polam, kas faktiski izsauca badu. — E. M.), iepirkšanā vai glabāša-nā, lai pārdoju, izmantojot to kā lenākumu avotu (zemnieks glabā groudus — lai pārdoju un gūtu lenākumu, kāds gan cits ir viņa lenākumu avots? Aleksandrs Sol-ženicins), sodāmi ar brīvības at-ņemšanu ne mazāk kā uz 10 ga-diem, savienojot to ar vissmagāka-ilem spaidu darbiem un visas man-tas konfiscēšanu.» (Leninu citē Aleksandrs Solženicins «Gulaga arhīvelā».)

«...Jārealizē nežēlīgs masveida terors pret kulakiem, nopiem un balīgvardiem, aizdomtāle jālesloga koncentrācijas nometnēs.» (Lenins, 1918. g. Kopoto rakstu 36. sēj., 443. lpp.)

«...Jāsastāda diktatora trīnīeks, nekavētoiles jāskā masveida terors, jānosau un jāizved simti prostitūti, kas apdzirda zaidātus, bijušie ofi-cieri u. tml. Nevilcināties ne minūti. Jārīkojas pilnā sparā: masveida kra-tīšanas. Nosaušana par leroču gla-bāšanu. Masu apmēros izvest meņ-ševikus un neuzticamos.» (Lenins, 1918. g., Kopoto rakstu 35. sēj., 300. lpp.)

Šie ir tikai «maigākie» dokumenti, kurus parakstījis šis «cilvēcīgākais no cilvēc-īgākajiem». Saskaņā ar no-tiektā sabiedrības daļā izpla-tīto versiju, kuru atbalsta un propagnē PSKP un tās fi-liāles, Staļins atkāpās, nov-zījās no leniniskajiem soci-ālisma principiem. Manuprāt, tas nav gluži precīzi. Būsim taču reiz godīgi un atzīsim, ka vismaz formāli Staļins pa-

lika uzticīgs visiem svarīgāka-jiem leniniskajiem principiem, konsekventi turpinādams re-alizēt dzīvē Lenina aizskāto sabiedrības pārveidošanu.

Lūk, daži no šiem princī-piem: privātīpašuma likvide-šana, ekspluatatoru (faktiski, saimnieku) apspiešana, izspie-šana un likvidēšana, vispār-cilvēcīgās (buržuāziskās) mo-rāles nonicināšana; intelligen-ces pazemošana, cīņa pret re-liģiju, šķirisko interešu pacel-šana pār nacionālajām utt. Ar uzticīga skolnieka pedantīsmu Staļins un komunistiskā partija traucās realizēt dzīvē šīs idejas, iznīcinādami savā ceļā desmitiem miljonu cilvėku, kuri neieklāvās šo ideju rāmjos.

Nu šis eksperiments tuvo-jas nobeigumam. Vai tiešām biedri no LKP grib to at-kārtot?

Iespējams, ka Lenins savas dzīves pēdējos mirkļos sāka nojaust, kādu drausmīgu elles mehānismu viņš ir radījis, taču kaut ko izmainīt vairs nebija viņa spēkos. Atsevišķi mēģinājumi kaut ko mainīt tikai pastiprināja izolāciju, kurā viņš bija nokļuvis. Jaun-dzimušajai boļševiku partijai viņš bija vajadzīgs tikai kā elks, dievs un svētbilde. Bija nepieciešama iespēja runāt un darboties Lenina — dieva vārdā. Revolūcija sāka iz-nīcināt savus bērnus.

Lūk, šādas domas nevilšus sāk rosīties galvā, domājot par knādu, kas sacelta ap Lenina piemiņai. Taču lie-ka, kā visa šī trača istenais cēlonis jāmeklē pavisam citā virzienā. Esmu pārliecināts, ka LKP rajona organizācijai bija nepieciešams ne tik daudz aizstāvēt Leninu un viņa ide-jisko mantojumu, kā likt sar-biedrībai atcerēties, ka eksis-tē vēl tāda LKP, ka viņa dar-bojas un ir vēl spējīga arī kaut ko izdarīt. Lūk, šeit, kā liekas, arī apslēpta visas šīs ažiotažas istenā būtība, un cilvēki pilsētas laukumā spē-lēja tikai dekorācijas lomu. Līdz ar to ir prognozējams turpinājums visam šim «te-ātrim».

Man personīgi (bet to se-viški, domāju, tai iedzīvotāju daļai, kas vēl atceras brīvās Latvijas laikus) piemiņai rajona centrā simbolizē nevis Lenina — cilvēka piemiņu, bet gan to režīmu, kas 1941. gada 17. jūnijā, žvadzot tan-ku kāpurkēdēm, ieradās no austrumiem. Un esmu pārlie-cināts, ka nav tālu laiks, kad tadā pašā veidā tas dosies atpakaļ, panemot līdz arī savus ideoloģiskos simbolus.

Edgars Mūkans

P. S. Šajā rakstā nebija ie-spējams un nav arī vajadzī-bas sniegt visu fo informāci-ju, kas mūs iepazīstinātu ar to Leninu, ko līdz šim no mums centās slēpt. Taču, kas vēlas, var izlasīt:

- «Литературная газета» [14. 09.88.] — «О «современных мыслях» М. Горького»;
- «Latvijas Jaunatne» [10.02.90.] — «Lenins un krievu re-volūcija»;
- «Padomju Jaunatne» [01.09.89.] — «Varmācīgais hum-ānisms»;
- Aleksandrs Solženicins, «Gulaga arhīvelā».

E. M.

Kontakti turpinās

Augsti godājamā laikraksta „Novadnieks” redakcija!

Es saprotu, ka cilvēki sāpīgi pārdzīvo iekšējās viņu profesionālās darbības sfērā, tomēr atļausos izteikt dažus aspverumus sakarā ar sporta dzīves atainojumu rajona presē.

Lasot pēdējo gadu publikācijas par šo tēmu, rodas iespaids, ka tās tiek rakstītas, neizejot no kabineta sienām. Tikai ar neiedziļināšanos lietās būtībā izskaidrojami, ne pārāk kompetenti materiāli, kuros ir runa par sporta klubu «Cerība» darbību. Mēs esam gatavi saņemt kritiku par nepadarītu vai slikti padarītu darbu, bet tos akmeņus, kas domāti citiem, lūdzu, nemetiet mūsu dārzā. Daži citāti. Ainas Iljinas raksts šī gada 28. jūnijā: «(.) Lai gan pēdējos gados Preiļu bērnu un jaunatnes sporta skola visas cerības saista tikai un vienīgi ar futbolu, starp pirmās grupas kolektīviem futbolu spēlēja tikai divi fizikolektīvi, bet otrajā grupā tikai viens...».

Cienījamā redakcija, ar tādiem pašiem pārkumiem mums var pārnest sliktu ražu Nemeļzemes apgabalos vai plūdus Filipīnās. Esmu spiests atgādināt, ka sporta klubs «Cerība» nenodarbojas ar LSB «Vārpa» rajona

sporta spēļu organizēšanu. Mūsu darba lauks ir Preiļu pilsētas čempionāti. (Izziņa — 1990. gada pilsētas čempionātam pieteikušās 8 komandas, volejbolu spēlēja 8 vīriešu un 7 sieviešu komandas, basketbolu — 7 vīriešu un 5 sieviešu komandas. Pie tam sacensības notiek nevis vienā dienā, bet ilgst vairākus mēnešus.) Un par to, ka sporta klubs savas cerības saista ne tikai un vienīgi ar futbolu, bet arī ar citiem sporta veidiem, var pārliecināties, kaut reizi mācību gadā atnākot uz sporta zāli Preiļos, Komjaunatnes (Aglonas) ielā 24.

Vēl viens fragments no šī paša raksta: «Samērā nevērtīgi pret sportu pēdējā laikā izturas arī Preiļu sakaru mezgla fizikolektīvs...». Tas ir rakstīts par vienu no aktīvākajiem sporta kluba «Cerība» rīkoto sacensību dalībniekiem. 1989. un 1990. gada Preiļu pilsētas čempionāta basketbolā uzvarētājiem. Tikai tāpēc, ka šī iestāde nepiedalās LSB «Vārpa» rajona spēlēs, nav jāizdara visai pārdroši secinājumi par mazaktivitāti sportā.

Turpinājumā tālāk. «Novadnieks» šī gada 19. aprīlī: «...Bērnu un jaunatnes sporta skola nevajadzētu aizrauties ar naudas pelnīšanu, jo sacensību organizēšanu pieaugušajiem, jo rajonā joprojām pilnībā nav atsinātas bērnu

sporta problēmas. Pēdējā laikā BJSS ļoti neieinteresēti izturas pret skolēnu spartakiādes organizēšanu.»

Lai avīzes lasītājos izgaisinātu priekšstatu par sporta klubu kā amorālu iestādi, nepieciešams šo rindu komentārs. Pirmkārt, tikai ar nākošo mācību gadu rajona skolēnu sacensības notiks sporta kluba paspārnē (līdz šim vadības groži atradās tautas izglītības nodaļā). Otrkārt, kluba bērnu komandas piedalās daudzās republikas un arī starprepubliku sacensībās (šeit gan mums pašiem jāizņem atbildība par šo turnīru necilo atainojumu). Treškārt, sacensības pieaugušajiem nekādi neietekmē darbu ar kluba audzēkņiem, jo notiek vēl vakaros.

Bet ar to naudas pelnīšanu ir tā. Jau otro gadu kluba rīkotajās sacensībās pastāv dalības maksa, kas svārstās no 20 līdz 150 rubļiem, atkarībā no atbilstīgā sporta veida popularitātes un spēļu daudzuma. Nauda tiek izlietoja balvu iegādei, tiesnešu apmaksai u. tml. Un parasti pēc sacensībām mēs esam plusos tikai ar dažiem desmitiem rubļu. Pie tam šādā veidā radītos iekrājumus (300 rb.) šī gada janvārī sporta klubs pārskaitīja Preiļu pils atjaunošanas kontā. Tāpēc ziņas

par naudas pelnīšanu (kas patī par sevi nav nekas nosodāms), maigi izsakoties, ir stipri pārspīlētas.

Un vēl viena īpatnība laikraksta darbībā. Pat tajās retajās reizēs, kad sporta kluba darbinieki uzraksta par vienu vai otru sporta dzīves aktualitāti, deviņos gadījumos no desmit viņi jūtas neapmierināti ar to, kas lasāms drukātā veidā (runa, protams, nav par gramatisku kļūdu labošanu) — te virsraksts jauns, te nav nodrukāts tas, kas liecis svarīgs, vai atkal parādās teikumi, kuru nav bijis. Profams, mēs nepretendējam būt lielāki literāri nekā laikraksta žurnālisti, taču gribam mierīgu sirdi lasīt pašu rakstītu informāciju, zem kuras, galu galā, stāv mūsu paraksts.

Cienījamā redakcijai lai turpmāk izvairītos no šāda veida pārpratumiem, vēlam visu informāciju, kas jēl kādā veidā saistās ar sporta klubu «Cerība», izzināt no kluba darbiniekiem.

Nobeigumā atvainojos par, iespējams, nepārdomātiem ieteiciem, un ceru uz šī raksta publikāciju.

Imants Babris,

sporta kluba «Cerība» priekšsēdētājs

Pilnīgi jums piekritu, ka daži cilvēki sāpīgi pārdzīvo iekšējās viņu profesionālās darbības sfērā. Citādi jūs šo «preses apskatu» diez vai būtu rakstījis. Jūsu interese par sporta propagandu vien apliecina, ka, acīmredzot, ne jau nejausības dēļ, bet gan sirdsapziņas vadīts esat apmainījis celtnieka profesiju pret bērnu un jaunatnes sporta dzīves atbildīgu vadītāja posteni. Var apskaut jūsu drosmi uzņemties šādu atbildību, jo šai «maizei» ir cieta garoza. Tikai nesaprotu, kāpēc jau ar pirmajiem soļiem jaunajā amatā jūs cenšaties atdarināt savu priekšgājēju — būt neiecietīgam pret citiem viedokļiem. Sarunā ar jums apsoliju, ka neapvainošu jūs par jūsu teikto. Aicinu arī jūs darīt to pašu.

Vispirms — par tām «kabineta sienām». Tiesa gan, ar jums personiski dažādos sporta laukumos, stadionos, sporta zālēs rajonā un republikā esam satikušies reti. Diemžēl līdz šim ne rajonā organizētaos masu pasākumos (ārpus BJSS sienām): krosos, slēpojumos, atsevišķu sporta veidu sacensībās «Vārpa» sporta spēlēs, republikas finālsacensībās, skolēnu spartakiādes sacensībās, masu skrējienā pa Līvānu ielām, dažās redzētājās «Biokimikā» spēlēs, Latvijas pirmās olimpiskās nedēļas pasākumos, kā arī ūdensslēpošanas un citās sacensībās, kur man gādīās pabūt, es jū patiešām nesmu saticis ne kā dalībnieku, ne kā skatītāju.

Bet es jums to nepārmetu, jo zinu, ka jums patīk futbols un ka jūs noteikti esat klāt tieši šajās pieaugušo un bērnu sacen-

sībās. Bet man nav tik daudz brīva laika, lai vakaros varētu sēdēt stadionā un skatīties katru pilsētas spartakiādes spēli futbolā. Jūs, būdams futbola lietpratējs, taču neapšaubīties, ka daudzas no šīm spēlēm notiek pludmales futbola līmenī. Bet arī te es neko negribu pārmet, jo ir labi, ka pilsētas uzņēmumos strādājošie brīvajā laikā sporto. Un viņi, manuprāt, to dara nevis tāpēc, lai par viņiem rakstītu avīzē, bet gan sava prieka pēc — tas ir viņu vaļasprieks un sagādā gandarījumu. Bet svarīgākās spēles presē ir atspoguļojis un analizējis gan pēc redakcijas lūguma, gan pēc savas iniciatīvas, manuprāt, pietiekami objektīvi kvalificēts futbola treneris Vladimirs Točko.

Tagad par jūsu citātiem no publikācijām laikrakstā «Novadnieks». Jūs rakstāt, ka sporta klubs nenodarbojas ar «Vārpa» sporta spēļu organizēšanu. Bet vai tad mīņētājā publikācijā bija teikts, ka klubam tas jādara? Rakstā «Rajona lauku sporta spēles: vai pēdējās?» es vienīgi izdarīju piebildi, ka BJSS visas cerības saistīja ar futbolu... Vai tad tas nav taisnība? Šis un arī iepriekšējās lauku sporta spēles parādīja, ka arī šajā sporta veidā nav pēctecības fizikultūras kolektīvos, jo gada galvenajām sacensībām pat lieli kolektīvi nespēj sagatavot komandu. Te varētu uzdot arī citu jautājumu: «Kāpēc jaunieši, kļuviši pieauguši, vairs negrib sportot?»

Jūs nepiekrītat arī tam, ka samērā nevērtīgi pret sportu pēdējā laikā izturas Preiļu sakaru

mezgla kolektīvs. Jūs rakstāt, ka tas ir pārdrošs secinājums par mazaktivitāti sportā, jo, lūk, sakarnieki bijuši aktīvi sporta kluba (kooperatīva) «Cerība» rīkoto sacensību dalībnieki un vienlaikus sporta veidā pat kļuviši pilsētas čempioni. Divaini, bet jūs, būdams šo sacensību organizators un popularizētājs, esat piemirsis, ka komandas tika veidotas pēc absolūta brīvprātības principa, un līdztekus tradicionālajam fizikolektīvu komandām spēlēja arī apvienotās.

Atcerieties — tieši sakarnieku «Dzeltenie pastnieki» bija šāda apvienota komanda, kurā spēlēja dažādu darba kolektīvu pārstāvji, piemēram, Preiļu 2. vidusskolas direktors O. Hlebņikovs (teicams volejbolists), par kuru pēc sacensībām rajona laikraksta 30. numurā jūs rakstījāt, ka viņš. «Dzelteno pastnieku» spēlētājs, atzīts par turnīra labāko spēlētāju un iekļauts simboliskajā pilsētas izlasē. Šādā veidā (atbilstoši sacensību nolikumam) sakarnieki startēja pilsētas spartakiādē. Taču palieku pie sava uzskata, ka dažu vīru līdzdalība, kuri kopā ar citu darba kolektīvu entuziastiem var labi nospēlēt basketbola vai volejbola maču, vēl nebūt neliecina par visa fizikultūras kolektīva rosiņu darbu.

Atklāti šakot, vislielāko izbrīnu radīja jūsu citātais no publikācijas laikraksta 19. aprīļa numurā. Visi (arī jūs), kas piedalījās domu apmaiņā par iespējamo rajona sporta dzīves reorganizāciju, labi dzirdēja, kas izteica viedokli, kuru jūs citājat. Arī publikācijā «Vai būs kom-

promisa variants?» tas izskan šādi:

«Pret šo BJSS priekšlikumu (tas ir — pārņemt savā vadībā visu Preiļu pilsētas sporta darbu — A. I.) vienā no domu apmaiņas reizēm ļoti būtiski iebilda rajona tautas izglītības nodaļas inspektore Dzintra Smukste. Kāpēc? Viņaspriekš, bērnu un jaunatnes sporta skolai nevajadzētu aizrauties ar naudas pelnīšanu un sacensību organizēšanu pieaugušajiem, jo rajonā nav pilnībā atrisinātas bērnu sporta problēmas. Pēdējā laikā bērnu un jaunatnes sporta skola, ļoti neieinteresēti izturoties pret skolēnu spartakiādes organizēšanu. Bērniem atsevišķos sporta veidos esot maz sacensību. Dzintra Smukste aicināja bērnu un jaunatnes sportu skolā nepārspēties ar darba apjomu palielināšanu un izteica neizpratni par to, ka BJSS ierosina atteikties no rajona sporta spēlēm un pāriet uz sporta svētku organizēšanu.»

Tātad tas bija rajona tautas izglītības nodaļas inspektora viedoklis. Cits jautājums — sakrīt šis viedoklis ar manējo vai nē.

Vēl jūs rakstāt par «īpatnību» laikraksta darbībā: izmainīts virsraksts, nav nodrukāts tas, kas liecis svarīgs, vai atkal parādīties teikumi, kuru nav bijis. Es jums pilnīgi piekritu, ka katrs ar mierīgu sirdi grib lasīt paša rakstītu informāciju. Tā nav «īpatnība», tā ir obligāta prasība. Taču tāda gadījumā materiālam jābūt iesniegtam bez valodas un stila kļūdām. Laikraksts nav kluba sienasavīze, kurā var rakstīt sazin ko.

Konkrēti par jūsu pēdējo publikāciju — futbola apskatu. Tajā patiešām izsvītroju jūsu rakstīto, ka, pateicoties rajona patērētāju biedrības fizikolektīvam, Natālija Aleksejeva kļuvis par RAFA sieviešu futbola komandas spēlētāju. Natālijai bija laba fiziskā sagatavotība skolā, viņa trenējās bērnu un jaunatnes sporta skolā vieglatlētikas nodaļā. Piedalījās sacensībās. Spēlēja futbolu ar zēniem. Viņai ir labas sprinteres spējas, kas nav mazsvarīgi arī futbolā. Un, pateicoties laimīgai nejaušībai (arī Točko iniciatīvai), meiteni uz laukuma ieraudzīja republikas futbola treneris, un Natālija tagad spēlē RAFA. Bet līdz augusta klases sportistu sagatavošanai un izaudzināšanai Preiļu patērētāju biedrību savienības fizikultūras kolektīvā vēl ir tālu.

Un vēl. Sporta informācijai jābūt konkrētai un operatīvai. Diemžēl autori bieži vien to atnes tad, kad kopš sacensībām pagājušas nedēļas, pat mēneši. Publicēt tādu materiālu vairs nav jēgas.

Nobeigumā jūs aicināt, lai turpmāk izvairītos no pārpratumiem, visu informāciju, kas jēl kādā veidā saistās ar sporta klubu «Cerība», izzināt no kluba darbiniekiem. Diemžēl absolūtas patiesības nemēdz būt, un jūsu kluba darbinieku viedoklis būs subjektīvs, vairāk vai mazāk — bet subjektīvs. Jo cik cilvēku, tik arī viedokļu. Bet ar cieņu jāizturas pret visiem. Jūsu vēstule diemžēl pār to neliecina.

Aina Iljina

Redaktors Pēteris PIZELIS

KAPU SVĒTKI UPENIEKU PAGASTĀ notiks:

22. jūlijā plkst. 15.00 — Seiļu kapos,
19. augustā plkst. 15.00 — Opolos kapos,
19. augustā plkst. 16.00 — Salenieku kapos,
26. augustā plkst. 14.00 — Kapenieku kapos,
26. augustā plkst. 16.00 — Teilānu kapos.

Lai pār tavu rūpi mūžu Kapu kalnā salda dusa. (F. Bārda)
Izsakām dziļu līdzjūtību Antonam Brakovskim sakarā ar MĀTES nāvi.
Preiļu melioratīvās 21. PMK kolektīvs

Smilšu kalnā zem dzīvības priedēm Nu darbi, rūpes un vasaras dus. (M. Losberga)
Izsakām dziļu līdzjūtību Marijai Kalniņai sakarā ar TEVA nāvi.
Līvānu eksperimentālās biokimiskās rūpnīcas kolektīvs

Sonakt tūkstoš tūlus celus ietu Tavus glāstus meklēt, māmuli! (E. Drēzinš)
Izsakām dziļu līdzjūtību Janīnai Vaivodei-Sulteī sakarā ar MĀTES nāvi.
Preiļu sakaru mezgla kolektīvs

Daudz šai mālānā zemē Ielikts tavu roku darba. Stājas soli, tālāk klusums. Visu pārtrauc saļtums skarbs. (A. Strautiņš)
Izsakām dziļu līdzjūtību pederīgajiem, ALFONU KUKORU smiltājā izvadot.
Kolhoza «Vārkava» kolektīvs

Sai brīdī mēs klusi sveces dedzam Un tevi atminām un ziediem sedzam. Lai silta ir tev dzimtas zemes smiltis. (J. Rūsīņš)
Dalām bēdu smagumu ar Franci Utinānu, no BRĀLA uz mūžu atvadoties.

Preiļu melioratīvās 21. PMK kolektīvs
Lai, mīlā māt, man tava priekšā galvu liekt, Man cita nav, ko atmaksāt tev sniegt. (A. Smagars)
Dalām sāpju smeldzi ar Janīnu Vaivodei-Sulti, MATI smilšu kalniņā pavadot.
Upmalas sakaru nodaļas kolektīvs

Tā māmuļas aizlet... Ne jau pēkšņi — nē, Tik mums vien šķiršanās Skiet vienmēr pēkšņa. Iet vienmēr pamazām, pavisam lēni. (V. Rūja)
Kāpj lejup, kāpj pa gadu kāpnēm. (V. Rūja)
Izsakām dziļu līdzjūtību MARIJAS BROKOVSKAS pederīgajiem sakarā ar viņas nāvi. Kolhoza «Dubna» valde un arodkomiteja

Bet māte nāk tik vienkārša un svēta, Kā sirma parādība māte preti nāk, Var visu atkārtot, vien māti — nē. (A. Pormale)
Izsakām līdzjūtību Antonīnai Rūsīnai, MAMINU izvadot smiltājā.
Upmalas ciema izpildkomiteja

Es būšu, mans bērns, tavās siltajās acīs un klusajos vārdos, ko sacīsi tu. (P. Vilps)
Izsakām līdzjūtību Antonīnai Rūsīnai, MAMINU izvadot smiltājā.
Rajona izpildkomiteja

Kur gaital jāapstājas, To nezina neviens, Tik dienas gados krājas Un ātri projam skrien. (A. Balodis)
Izsakām dziļu līdzjūtību Valentīnai Karakonei, TĒVU smiltājā izvadot.
Sagādes apvienības kolektīvs
Sāp sirds, no tēva šķiroties, Kad viņa taka smilšu kalnā tet. (J. Rūsīņš)
Izsakām dziļu līdzjūtību Janīnim Karkovskim sakarā ar TEVA nāvi.
Preiļu sakaru mezgla kolektīvs

● LAIKRAKSTĀ PUBLICĒTIE MATERIĀLI NE VIENMĒR ATSPUGULO REDAKCIJAS VIEDOKLI. PAR PERSONU VĀRDU UN UZVĀRDU, SKAITĻU UN FAKTU PAREIZĪBU ATBILD RAKSTU AUTORI.

● MŪSU ADRESE:
228250, Preiļos, Aglonas ielā 1.

● REDAKCIJAS TĀLRUŅI: redaktors — 22059, redaktora vietniece, lauku dzīves un sporta nodaļas — 21759, redaktora vietniece izdevumam krievu valodā — 22154 atbildīga sekretāre — 21996, sabiedriski politiska nodaļa — 21769, rūpnīcības, kultūras un literatūras nodaļas — 22855, vēstule, skolu dzīves un jaunatnes nodaļa — 22203, grāmatvedība, uzzīņas par sludinājumiem — 22305.

Laikraksts «Novadnieks» iznāk kopš 1950. gada 29. marta otrdienās un sestdienās latviešu un krievu valodās. Iespiests Līvīrijas izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu firdzniecības apvienības Daugavpils tipogrāfijā (Daugavpils, Valkas ielā 1). Izdevniecība «Avīze» (Rīgā, K. Valdemāra ielā 105). Viena nosacītā iespaidloksne. Ofsetiespiedums. Izdevējdarbības licence Nr. 000069. «Новадниекс» («Земляк»). Газета Прейльскога района на латышском языке.

Metiens 13 740 eksemplāru (latviešu valodā — 9 832 eks., krievu valodā 3 908 eks.).

Indekss 68169.
Pas. 690.